

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Νόμου «περὶ ἀντικαταστάσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινῶν τῆς περὶ δημοσίων κτημάτων νομοθεσίας».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

I. Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἡ ἀκίνητος περιουσία αὐτοῦ ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον αὐθαιρέτων καταπατήσεων ἐκ μέρους ἰδιωτῶν ἐπὶ ζημίᾳ τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως ταύτης, ἐξεδόθησαν κατὰ καιροῦς διάφοροι νόμοι, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεδιώκετο, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ προστασία τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς θεσπίσεως ποινικῶν καὶ διοικητικῶν κυρώσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐκποίησης τῶν κατεχομένων ἀκινήτων πρὸς τοὺς νομίους ἢ κατόχους αὐτῶν.

Οὕτως, ἐκτὸς τοῦ ἀπὸ 11/12 Νοεμβρίου 1929 Προεδρικοῦ Διατάγματος, «περὶ διοικήσεως τῶν δημοσίων κτημάτων», ἐξεδόθησαν ὁ Α.Ν. 1539/1938 καὶ ὁ Ν. 3800/1957, δι' ὧν ἐπετράπη εἰς τοὺς κατόχους τῶν δημοσίων κτημάτων νὰ ἐξαγοράσουν ταῦτα ἐπὶ μειωμένῳ τιμήματι, ἀναλόγως τοῦ χρόνου κατοχῆς των. Βάσει τῶν διατάξεων τούτων, ἐξεποιήθη σημαντικὸς ἀριθμὸς δημοσίων κτημάτων. Διὰ τῆς ἐκποιήσεως ταύτης, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἰκανοποιήθησαν ἀθρόα αἰτήματα τῶν κατεχόντων τὰ δημοσία κτήματα ἰδιωτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰσῆχθησαν εἰς τὸν Κρατικὸν Προϋπολογισμὸν σημαντικὰ ἔσοδα.

Εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀπέβλεψε καὶ ὁ ἐκδοθεὶς Α.Ν. 263/1968, πλὴν ὅμως, λόγῳ τῶν αὐστηρῶν προϋποθέσεων, αἵτινες ὠρίσθησαν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 4 τούτου, διὰ τῆς ἐξαγορᾶν τῶν κτημάτων ὑπὸ τῶν κατόχων καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τιμήματος εἰς τὴν τρέχουσαν ἀξίαν των, δὲν ἐπετεύχθη ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός.

Οὕτω, διὰ νὰ κάτασῃ δυνατὴ ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ, ἐπιβάλλεται ἡ τροποποίησις τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Α.Ν. 263/1968. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διὰ τοῦ προτεινομένου νόμου, προβλέπεται ἡ ἐξαγορὰ τῶν αὐθαιρέτως κατεχομένων ἀκινήτων ἀντὶ ἡλαττωμένου τιμήματος καὶ ἀπλοποιῶνται αἱ σχετικαὶ προϋποθέσεις.

Πέραν τῆς ρυθμίσεως ταύτης διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλέπεται :

α) Ἡ διάθεσις ἀγροτικῶν ἐκτάσεων πρὸς αὐτοκαλλιεργητὰς τοῦ Νομοῦ Δωδεκανήσου καὶ ἡ ἀπόδοσις ἐνίων κατηγοριῶν ἀκινήτων τῆς αὐτῆς περιοχῆς, εἰς τοὺς τέως ἰδιοκτῆτας, οἵτινες, διὰ διαφόρους λόγους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσκομισοῦν πρὸς νομιμοποίησιν των τοὺς τίτλους κυριότητός των κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ κτηματολογίου ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν Ἀρχῶν κατοχῆς.

β) Ἡ τροποποίησις ἢ ἀποσαφήνισις ἐνίων διατάξεων, τῆς περὶ δημοσίων κτημάτων κειμένης νομοθεσίας, πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν προστασίαν τῶν κτημάτων τούτων καὶ ἡ ἀντιμετώπισις διαφόρων θεμάτων ἄτινα ἀνέκυψαν κατὰ τὴν διαχείρισιν των.

Ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν διατάξεων τοῦ ὑπ' ὄψιν σχεδίου νόμου ἐκτίθενται ἀναλυτικώτερον τ' ἀκόλουθα :

Ἄρθρον 1.

II. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ τούτου, ἀντικαθίστανται αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Α.Ν. 263/1968, ὡς αὐταὶ συνεπληρώθησαν διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Ν.Δ. 1154/1972 καὶ ὀρίζονται αἱ προϋποθέσεις τῆς ἀπ' εὐθείας ἐκποιήσεως τῶν αὐθαιρέτως κατεχομένων ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου, πρὸς τοὺς κατόχους αὐτῶν. Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νέου ἀρθροῦ 4, ὀρίζονται τ' ἀκόλουθα :

α) Διὰ τῆς παραγράφου 1, παρέχεται ἡ εὐχέρεια εἰς ὄσους ἐκ τῶν κατόχων δημοσίων κτημάτων δὲν εἶχον ὑποβάλλει ἐμπροθέως αἰτήσεις ἐξαγορᾶς, νὰ ὑποβάλουν τοιαύτας ἐντὸς νέας προθεσμίας καὶ ὀρίζονται αἱ βασικαὶ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἐκποίησις τούτων.

β) Διὰ τῆς παραγράφου 2, περιορίζεται ἡ ἐκποιήτέα ἔκτασις τῶν ἀστικῶν ἀκινήτων εἰς ἓν (1) ἄρτιον οἰκόπεδον,

δυναμένη, κατ' ἐξίρεισιν, νὰ ἐπεκταθῇ καὶ πέραν τοῦ ἐνὸς (1) ἄρτιου οἰκοπέδου καὶ μέχρι δύο (2) ἐν συνόλῳ τοιούτων ὑφ' ὠρισμένας προϋποθέσεις. Διὰ τοῦ περιορισμοῦ τούτου ἐπιδιώκεται ἡ διασφάλισις τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου.

Διὰ τὰ ἐκποιούμεενα ἀγροτικὰ κτήματα ὀρίζεται, ἐπὶ ποινῇ αὐτοδικαίως ἀνακλήσεως τῆς γενομένης παραχωρήσεως, ὅτι οἱ ἀγορασταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ χρησιμοποιοῦν ταῦτα, ἐπὶ δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἐξαγορᾶς των, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ καλλιέργειαν.

γ) Διὰ τῆς παραγράφου 3, ἐπαναλαμβάνονται αἱ διατάξεις παλαιότερων Νόμων (1539/1938 καὶ 3800/1957) προσηρμοσμέναι εἰς τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας.

Οὕτω, δι' αὐτῆς καθορίζεται τὸ τίμημα ἐξαγορᾶς τῶν ἀκινήτων εἰς ποσὸν μικρότερον τῆς τρέχουσας ἀγοραίας ἀξίας, ἀναλόγως τοῦ χρόνου κατοχῆς τούτων. Τὸ μέτρον τοῦτο δικαιολογεῖται, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἀποφευχθοῦν αἱ πολλαὶ δίκαι τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν ἰδιωτῶν, οἵτινες κατέχουν τὰ κτήματα ταῦτα καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως, ἥτις ἔχει δημιουργηθῆ ἰδίως τῆς ἀπὸ μακροῦ χρόνου κατοχῆς τῶν κτημάτων καὶ τῶν δαπανῶν εἰς ἃς ἔχουν ὑποβληθῆ ἐν τῷ μεταξύ οἱ αὐθαιρέτοι κάτοχοι αὐτῶν διὰ τὴν ἀξιοποίησιν των.

δ) Διὰ τῆς παραγράφου 4, προβλέπεται ἡ, ὑπὸ ἰδιαίτερος εὐνοϊκούς ὁρους, ἐξαγορὰ τῶν ἀστικῶν ἀκινήτων, τὰ ὁποῖα κεῖνται εἰς τοὺς συνοικισμοὺς Καλλιθέας καὶ Ἐξαπόλεως τῆς πόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Εὐαγγελιστρίας τῆς Κοινότητος Ἀγ. Παύλου Θεσσαλονίκης καὶ ὀρίζεται ἡ σχετικὴ διαδικασία.

Εἰδικώτερον διὰ τὰ, εἰς τοὺς συνοικισμοὺς Καλλιθέας καὶ Ἐξαπόλεως τῆς πόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως κεῖμενα ἀκίνητα, προβλέπεται ὅτι ἡ ἐκποίησις θὰ χωρήσῃ μετὰ τὴν ἐνταξίν των εἰς τὸ σχέδιον πόλεως καὶ λαμβάνεται εἰδικὴ μέριμνα διὰ τοὺς κατέχοντας κτήματα τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν κοινοχρήστους χώρους.

Τὸ μέτρον τοῦτο κρίνεται σκόπιμον, καθ' ὅσον τ' ἀκίνητα ταῦτα κατελήφθησαν, εἰς μὲν τὴν Ἀλεξανδρούπολιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνωμάλου περιόδου τῶν ἐτῶν 1945-1949, εἰς δὲ τὸν Συνοικισμὸν Εὐαγγελιστρίας, λόγῳ μετακινήσεως τῶν κατόχων, ἀγγελεῖα κατεδαφίσεως τῶν παραπηγμάτων εἰς ἃ διέμενον οὗτοι, ἐντὸς τοῦ κέντρου τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης. Ἡδὴ δὲ οἱ κάτοχοι ἔχουν ἀνεγείρει, ἐπὶ τῶν προαναφερθέντων ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου, δαπάναις των, κτίσματα εἰς τὰ ὁποῖα στεγάζονται μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Τυχὸν δὲ ἀπομάκρυνσις των ἐξ αὐτῶν θὰ προκαλοῦσε σοβαρὸν κοινωνικὸν πρόβλημα.

ε) Διὰ τῆς παραγράφου 5, περιορίζονται, αἱ μειώσεις ἐπὶ τοῦ τιμήματος ἐξαγορᾶς τῶν ἀστικῶν ἢ ἀγροτικῶν ἀκινήτων, εἰς τὴν μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δύο ἑκατομμυρίων (2.000.000) δραχμῶν, ἀξίαν τούτων. Τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ πέραν τῆς ἀξίας ταύτης τίμημα τῶν ἐκποιουμένων ἀκινήτων θὰ καταβάλλεται ἀνευ οὐδεμιᾶς μειώσεως. Τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν πλουτισμοῦ τῶν κατεχόντων ἀκίνητα μεγάλης ἀξίας.

στ) Διὰ τῶν παραγράφων 6, 7 καὶ 8, ὀρίζεται κατὰ τὸν δυνατὸν ἀπλούστερον τρόπον ἡ διαδικασία ἐκποιήσεως τῶν κατεχομένων ἀκινήτων καὶ τὸ καταβλητέον τίμημα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀπασαί αἱ σχετικαὶ ἀρμοδιότητες ἀνατίθενται εἰς τὰ, διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν Δημοσίων Κτημάτων, ἀρμόδια περιφερειακὰ ὄργανα. Κατ' ἐξίρεισιν, ἐπειδὴ τὸ τίμημα ἐξαγορᾶς τῶν ἀκινήτων προσδιορίζεται ἐν συναρτήσει πρὸς τὸν χρόνον κατοχῆς τούτων, προβλέπεται, ὅπως αἱ ἀναφερόμεναι μετὰ τῶν κατόχων καὶ τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως διαφοραὶ, ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς κατοχῆς των, ἐπιλύωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Μονομελοῦς Πρωτοδικείου, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζομένην, διαδικασίαν τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων.

ζ) Διὰ τῆς παραγράφου 9, προβλέπεται ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν δικαιομένων ἐξαγορᾶς δημοσίων κτημάτων ἐκ τῆς ὑποχρέωσης καταβολῆς τῆς καθορισθείσης, βάσει τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ

N. 5895/1933 αποζημιώσεως, υπό την προϋπόθεσιν πραγματοποίησης της εξαγωγέως. Προς διευκόλυνσιν δὲ τῶν κατόχων, εἰς βάρος τῶν ὑποίων ἔχει βεβαιωθῆ ἀποζημιώσις ἀθαιρέτου χρήσεως, παρέχεται εὐχέρεια χορηγήσεως ἀναστολῆς εἰσπραξέως ταύτης, μέχρι δύο (2) ἐτῶν ἀπὸ τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἀναστολῆς, διὰ τὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἐξέτασιν τῆς.

Αἱ ἀνωτέρω διευκολύνσεις, παρασχεθεῖσαι καὶ ὑπὸ παλαιότερων νόμων, κρίνεται σκόπιμον, ὅπως ἰσχύουσιν καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, καθ' ὅσον δι' αὐτῶν ὑποβοηθεῖται ἡ εξαγωγὴ τῶν κτημάτων καὶ ἐπιτυγχάνεται οὕτως ἡ ὀριστικὴ ἐκκαθάρισις τῆς ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑφισταμένης ἐκκρεμότητος, ἐξ ἀφορμῆς τῶν καταπατήσεων δημοσίων κτημάτων.

η) Διὰ τῆς παραγράφου 10, λαμβάνεται μέριμνα ἐξαίρεσεως ἐκ τῆς ἐκποίησης τῶν ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου, ἅτινα ἤθελον κριθῆ ὡς ἀπαραίτητα διὰ τὴν κάλυψιν κρατικῶν ἐν γένει ἀναγκῶν.

θ) Διὰ τῆς παραγράφου 11 ὀρίζεται ὅτι, ὅσοι ἐκ τῶν αὐθαιρέτων κατόχων δημοσίων κτημάτων δὲν ὑποβάλλουν ἐμπροθέσμως τὰς αἰτήσεις ἐξαγορᾶς καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, ὡς καὶ ἐκείνοι τῶν ὑποίων αἱ ἐμπροθέσμως ὑποβληθεῖσαι αἰτήσεις δὲν ἤθελον ἐγκριθῆ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου Νομάρχου, ἀποβάλλονται ἐκ τῶν κατεχομένων κτημάτων. Περαιτέρω ὀρίζεται ὅτι τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐξαγορὰν δικαιολογητικά θὰ καθορισθοῦν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἥτις θὰ ἐκδοθῆ πρὸ τοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου. Διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἐπιδιώκεται ἡ προστασία ἐφεξῆς τῶν δημοσίων κτημάτων ἐκ τῆς καταπατήσεως τῶν ὑπὸ κακῆς πίστεως ἰδιωτῶν.

Ἄρθρον 2.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλέπεται, ὅτι ὅσαι ἐκ τῶν ὑποβληθειῶν βάσει τοῦ Α.Ν. 263/1968 καὶ τοῦ Ν.Δ. 1154/1972 αἰτήσεις ἐξαγορᾶς παραμένουν ἐκκρεμεῖς, θὰ ἐξετασθοῦν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ προηγούμενου ἄρθρου. Ὡς ἐκκρεμεῖς θεωροῦνται καὶ αἱ αἰτήσεις, αἵτινες ἐνεκρίθησαν μὲν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου, πλὴν ὅμως δὲν ὠλοκληρώθη, μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἡ διαδικασία ἐκποίησης τῶν ἀκινήτων, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν οἰκείων παραχωρητηρίων.

Διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, ἐπιδιώκεται, ὅπως ἀποφευχθῆ ἡ ταλαιπωρία τῶν ἐνδιαφερομένων πολιτῶν καὶ ἡ ἔσκόπος ἀπασχόλησις τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, διὰ τὴν ὑποβολὴν καὶ παραλαβὴν νέων αἰτήσεων ἐξαγορᾶς, ἐφ' ὅσον ἔχουν ἤδη ὑποβληθῆ τοιαῦτα.

Ἄρθρον 3.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀρίζεται, ὅτι ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Α.Ν. 263/1968 δι' ἧς προβλέπεται ἡ ποινικὴ δίωξις τῶν μὴ ὑποβάλλοντων ἐμπροθέσμως δηλώσεις κατοχῆς δημοσίων κτημάτων, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς αὐθαιρέτως κατόχους, οἵτινες θὰ ὑποβάλλουν ἐμπροθέσμως αἰτήσεις ἐξαγορᾶς. Ἡ ρύθμισις αὕτη κρίνεται ἐπιβεβλημένη διὰ τὴν καταστάσῃ δυνατῇ ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεων ἐξαγορᾶς.

Ἄρθρον 4.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλέπεται ἡ παραχώρησις ἐπὶ μειωμένῳ τιμήματι ὀρισμένων ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου κειμένων εἰς τὸν Νομὸν Θεσπρωτίας. Δι' αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνονται, ἀναπροσηρμοσμένοι εἰς τὰς σημερινὰς συνθήκας αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου 3800/1957 καὶ παρέχεται, παραλλήλως, εἰς τοὺς κατόχους τῶν ἀκινήτων τούτων προθεσμίαι διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεων ἐξαγορᾶς, ὀριζομένης καὶ πῆς σχετικῆς διαδικασίας.

Ἄρθρον 5.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλέπεται ἡ δωρεὰν κατὰ κυριότητα παραχώρησις οἰκοπεδικῶν ἐκτάσεων τοῦ Δημοσίου, κειμένων εἰς τὴν γησίδα Ἀγαθονήσιον Δωδεκανήσου, εἰς τὰς μονίμως κατοικοῦσας ἐν αὐτῇ Ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας πρὸς

ἀνεγερσιν κατοικίας ἢ νόμιμοποίησιν τῶν ἐπὶ τοιούτων ἐκτάσεων ἀνεγερθεῖσων κατοικιῶν.

Διὰ τῆς ρυθμίσεως ταύτης σκοπεῖται, δι' ὄλως σοβαροῦς Ἐθνικοῦς λόγους, ἡ παραμονὴ τῶν κατοίκων τῆς ὡς ἄνω ἀκριτικῆς καὶ ἀγόνου, κατὰ τὸ πλεῖστον, νησιδος τοῦ Δωδεκανησικοῦ συμπλέγματος, ἐν αὐτῇ.

Ἄρθρον 6.

Δι' αὐτοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἐκποίησησις ἀνευ δημοπρασίας τῶν κειμένων εἰς παραμεθορίους περιοχὰς ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου, πρὸς τοὺς μισθωτὰς τούτων, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιοῦνται παρ' αὐτῶν δι' ἐπαγγελματικῶν σκοποῦς ἐπὶ μίαν συνεχῆ πενταετίαν καὶ ἡ ἀξία τῶν δὲν υπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) δραχμῶν.

Ἡ διάταξις αὕτη ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν κατοικῶν παραμεθορίων περιοχῶν διὰ τῆς ἀποκτήσεως ἰδιοκτητοῦ ἐπαγγελματικῆς στέγης.

Ἄρθρον 7.

Διὰ τούτου, παρέχεται εἰς τοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐφόρους τοῦ Κράτους ἡ εὐχέρεια ὅπως, παραλλήλως πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην καὶ τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν, περιορίζουν διὰ πράξεώς των τὴν καθοριζομένην, εἰς βάρος τῶν ποιουμένων χρήσιν δημοσίων κτημάτων, ἀποζημιώσιν αὐθαιρέτου χρήσεως.

Τὸ μέτρον τοῦτο σκοπεῖ εἰς τὴν ταχυτέραν ἐπίλυσιν τῶν ἀναφουμένων, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης διαφορῶν καὶ εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἀγομένων ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων, ὑποθέσεων.

Ἄρθρον 8.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, ἀντικαθίσταται ἡ ἰσχύουσα διάταξις τοῦ ἐδαφίου 5 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Διατάγματος τῆς 11/12 Νοεμβρίου 1929, ἐπὶ τῷ τέλει αὐξήσεως εἰς εἴκοσι τέσσαρας χιλιάδας (24.000) δραχμᾶς τοῦ ποσοῦ τῆς ἐτησίας προσόδου τῶν ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου, ὧν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκμίσθωσις ἀνευ δημοπρασίας πρὸς τοὺς κατόχους τούτων. Ἡ ρύθμισις αὕτη κρίνεται ἀναγκαία, λόγῳ τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αὐξήσεως τῆς μισθωτικῆς ἀξίας τῶν ἐν γένει ἀκινήτων.

Ἄρθρον 9.

Διὰ τούτου, παρέχεται εὐχέρεια, ὅπως τ' ἀκίνητα τοῦ Δημοσίου, ἅτινα ἀναγκαιοῦν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν εἰδικῶν σκοπῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν Ὀργανισμῶν κοινῆς ὄψεως, εἰς τοὺς ὁποίους περιλαμβάνονται καὶ αἱ Δημόσιαι Ἐπιχειρήσεις, παραχωροῦνται κατὰ χρήσιν εἰς τὰ ἐποπτεύοντα τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ τοὺς ὀργανισμοὺς Ὑπουργεία. Τὸ μέτρον τοῦτο ἀποβλέπει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κυριότητος τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῶν διατιθεμένων ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τοὺς ἀνωτέρω σκοποὺς ἀκινήτων καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῆς διαθέσεως τούτων δι' ἐτέρους σκοποῦς.

Ἄρθρον 10.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου παρέχεται ἡ δυνατότης ὅπως, ἀκίνητα τοῦ Ταμεῖου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, μὴ ἀναγκαιοῦντα διὰ στρατιωτικοὺς σκοποὺς, παραχωροῦνται εἰς τὸ Δημόσιον ἐφ' ὅσον ταῦτα χρειάζονται διὰ τὴν κάλυψιν ἐτέρων ἐπιτακτικῶν κρατικῶν ἀναγκῶν.

Ἡ θέσπισις τῆς διατάξεως ταύτης καθίσταται ἐπιβεβλημένη, διότι ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων δὲν παρέχεται ἡ δυνατότης δωρεὰν παραχώρησεως εἰς τὸ Δημόσιον ἀκινήτων τοῦ ἐν λόγῳ Ταμεῖου εἰς ἄς περιπτώσεις τοῦτο τυγχάνει ἀπαραίτητον. Πέραν τούτου, ἡ ρύθμισις αὕτη δικαιολογεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι : α) ἅπασα ἡ περιουσία τοῦ ἀνωτέρω Ταμεῖου ἀνῆκε πρότερον εἰς τὸ Δημόσιον καὶ περιῆλθεν εἰς τοῦτο βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4407/1929, β) ἡ περιουσία αὕτη ἐξῆκολουθεῖ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ προαναφερθέντος νόμου νὰ θεωρῆται ὡς Δημοσία τοιαύτη καὶ γ) διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τινῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀκινήτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου θὰ καταστῆ δυνατῇ ἡ ἐξυπηρέτησις διαφορῶν ἐπιτακτικῶν κρατικῶν σκοπῶν.

Άρθρον 11.

1. Ενώπιον τών Πολιτικών Δικαστηρίων ύφιστανται από πολλών έτων έκκρεμείς δικαί μετάξυ τού Δημοσίου και ιδιωτών επί άμφισβητήσεως τής κυριότητος διαφόρων άκινήτων.

Πρός διευκόλυνσιν τής έκκαθαρίσεως τών ύποθέσεων, αίτινες έκκρεμοϋν πρό τού έτους 1940 και δι' άς δέν έχει εκδοθῆ μέχρι τής ισχύος τού παρόντος όριστική απόφασις τών Πολιτικών Δικαστηρίων, προβλέπεται διά τού άρθρου τούτου ή συμβιβαστική επίλυσις τής διαφοράς ύπό τού Νομικού Συμβουλίου τού Κράτους, περιοριζομένης τής άπαιτήσεως τού Δημοσίου επί τού επιδικίου άκινήτου μέχρι τού 1/5 τής κατά τόν χρόνον τού συμβιβασμού άξίας του.

Η διάταξις αύτη άποβλέπει εις τόν τερματισμόν, ύπό ώρισμένας προϋποθέσεις, τών δικιών μετάξυ τού Δημοσίου και ιδιωτών, αι όποιαί έκκρεμοϋν ενώπιον τών Πολιτικών Δικαστηρίων πρό τού έτους 1940, ίνα άρθρῆ ή ύφισταμένη άβεβαιοτήτς περί τήν κυριότητα τών άκινήτων τούτων και παρασχεθῆ ή δυνατότης αξιοποιήσεώς των πρός ύφελος τής έθνικῆς οικονομίας.

2. Διά τού αύτου άρθρου παρέχεται άνάλογος ευχέρεια συμβιβασμού και εις τās περιπτώσεις καθ' άς ήγοράσθησαν ύπό ιδιωτών παρά τρίτων άκίνητα, διά τά όποια τó Δημόσιον είχε χορηγήσει βεβαιώσεις ότι δέν προβάλλει δικαιώματα κυριότητος και μεταγενεστέρως προέκυψαν στοιχεΐα άποδεικνύοντα τήν κυριότητα τού Δημοσίου επ' αύτών. Η ρύθμισις αύτη ένδείκνυται πρός τερματισμό τών άμφισβητήσεων αίτινες άνέκυψαν εκ τής ως άνω αίτίας και τελικώς άγει εις έξυπηρέτησις τών καθ' ών έκκρεμοϋν αι άπαιτήσεις τού Δημοσίου καλοπίστων άγοραστών.

Άρθρον 12.

Διά τού άρθρου τούτου προβλέπεται ή χορηγήσις βεβαιώσεως άνυπαρξίας δικαιωμάτων τού Δημοσίου εις τούς ιδιοκτητίας άπαλλοτριωμένων άγροτικών άκινήτων κειμένων εις τās περιοχάς Ηπειρού, Μακεδονίας, Θράκης μετά τών νήσων Θάσου και Σαμοθράκης ως και τών νήσων Χίου και Λέσβου, ότινες στεροϋνται μέν τίτλων κυριότητος άλλα νέμονται τά κτήματα ταύτα διανοία κυρίου από τής άπελευθερώσεως τών περιοχών τούτων από τόν τουρκικόν ζυγόν συνεχώς. Πέραν τούτου, πρός άποφυγήν δημιουργίας έρμηνευτικών θεμάτων κατά τήν εφαρμογήν τής διατάξεως ταύτης, όρίζεται ότι δε τίγονται αι διατάξεις περί δημοσίων γαιών. Διά τού μέτρου τούτου αντιμετωπίζονται αι περιπτώσεις πτωχών άγροτών, ότινες αποβάλλονται λόγω άπαλλοτριώσεως εκ των οικιών εις άς στεγάζονται οϋτοι μετά τών οικογενειών των και τών κτημάτων εκ τής καλλιεργείας τών όποιων αποζοϋν, άνευ καταβολῆς αποζημιώσεως επειδή στεροϋνται τίτλων κυριότητος δυναμένων να νομιμοποιήσουν τούτους έναντι τού Δημοσίου, ήτοι ταπίου, παραχωρητηρίου τού Δημοσίου ή άμετακλήτου δικαστικῆς αποφάσεως.

Άρθρον 13.

Διά τού άρθρου τούτου διευκρινίζεται ότι αι διατάξεις τών προηγουμένων άρθρων 11 και 12 εφαρμόζονται μόνον επί άκινήτων ανήκόντων εις τήν ιδιωτικήν περιουσίαν τού Δημοσίου, ήτις υπάγεται εις τήν άρμοδιότητα τής Διευθύνσεως Δημοσίων Κτημάτων τού Υπουργείου Οικονομικών.

Άρθρον 14.

Δι' αύτου, προστίθεται έδάφιον εις τó άρθρον 24 τού Α.Ν. 1539/1938, δι' οϋ όρίζεται ότι ή ύπό τού άρθρου τούτου προβλεπομένη άμοιβή εις τούς ύποδεικνύοντας βασίμως πρός τó Δημόσιον κτήματα ανήκοντα αύτώ και κατεχόμενα παρ' άλλων, θέλει προοριζόζηται έφεξής ύπό τού Νομικού Συμβουλίου τού Κράτους. Διά τής ρυθμίσεως ταύτης, καλύπτεται ύφιστάμενον κενόν, ως πρός τó άρμόδιον διά τόν καθορισμόν τής άμοιβῆς όργανον.

Άρθρον 15.

Διά τούτου, διευκρινίζεται, ότι ή διάταξις τής παραγράφου 1 τού άρθρου 2 τού Α.Ν. 263/1968 έχει εφαρμογήν και εις τās περιπτώσεις, καθ' άς τά κτήματα τού Δημοσίου κατέχονται ύπό τρίτων από μακροϋ χρόνου. Η έρμηνεία αύτη κρίνεται άπαραίτητος πρός άρσιν τών άμφισβητήσεων, αίτινες άνέκυψαν κατά τήν εφαρμογήν τής διατάξεως ταύτης ύπό τών Πολιτικών Δικαστηρίων.

(Απόφασις 100/1976 Ειρηνοδικείου Πιερίας, COHTRÁ Απόφασις 96/1975 Ειρηνοδικείου Καλαβρύτων).

Άρθρον 16.

1. Κατά τήν ύπό τής Ιταλικῆς Διοικήσεως κατάρτισιν τών Κτηματολογίων Ρόδου, Κω και Λέρου, σημαντικός αριθμός Δωδεκανησιών άπώλεσε τó δικαίωμα ιδιοκτησίας του επί κτημάτων, διά τά όποια δέν προσήγαγεν έντός τής ταχθείσης προθεσμίας τά αναγκαΐα περί τής ιδιοκτησίας του, άποδεικτικα στοιχεΐα.

Τά κτήματα ταύτα περιήλθον εις τó Ιταλικόν Δημόσιον και κατά διαδοχήν τούτου, εις τó Έλληνικόν Δημόσιον.

2. Διά τού άρθρου 6 τού Ν. 2100/1952 παρεσχέθη ή ευχέρεια άποδόσεως τών ως άνω άκινήτων εις τούς τέως ιδιοκτητίας των, ως και εις τούς καθολικούς ή ειδικούς διαδόχους αύτών, κατόπιν ύποβολῆς σχετικῆς αίτήσεως τών ένδιαφερομένων και προσαγωγῆς τών άπαιτούμενων πρός άποδειξιν τής ύπάρξεως δικαιώματος κυριότητός των δικαιολογητικών.

3. Λόγω όμως τών ειδικών συνθηκών (έλλειψις μέσων ενημερώσεως, α τούσια ένδιαφερομένων εκ Δωδεκανήσου κ.λπ.), αίτινες έπεκράτουν έν Δωδεκανήσῳ κατά τήν έποχήν εκείνην, σημαντικός αριθμός Δωδεκανησιών δέν ήδυνήθη να ύποβάλῃ έντός τής ύπό τού άνωτέρω νόμου (άρθρα 6 και 15) ταχθείσης προθεσμίας (18μήνου) τās ύπ' αύτου προβλεπομένας αίτήσεις, με άποτέλεσμα να άπωλέσῃ τó δικαίωμα τής ιδιοκτησιακῆς του τακτοποιήσεως.

4. Διά τού άρθρου τούτου γίνεται άνάλογος ρύθμισις και παρέχεται τó δικαίωμα τής ύποβολῆς αίτήσεων διά τήν άπόδοσιν ώρισμένων κατηγοριών άκινήτων, τά όποια είναι δυνατόν, ύπό τās κρατούσας σήμερον έν Δωδεκανήσῳ συνθήκας, να άποδοθοϋν εις τούς άρχικούς ιδιοκτητίας ή τούς διαδόχους αύτών, ότινες δέν υπέβαλον τās ύπό τής προμνησθείσης διατάξεως (άρθρον 6 Ν. 2100/1952) προβλεπομένας αίτήσεις. Περαιτέρω όρίζεται ή σχετική διά τήν άπόδοσιν διαδικασία.

Άρθρον 17.

Διά τών διατάξεων τής παραγράφου 1 τού άρθρου 6 τού Α.Ν. 1546/1950 «περί άγροτικῆς άποκαταστάσεως έν Δωδεκανήσῳ» προβλέπεται ότι, τά έν τῷ Κτηματολογίῳ Δωδεκανήσου, καταχωρισθέντα δημόσια καλλιεργήσιμα κτήματα, μη έχοντα δασοπονικήν σημασίαν, παρχωροϋνται κατά σειράν προτιμήσεως εις τούς διεκδικούντας ταύτα ως Ιδια (περίπτωσης α'), εις τούς τέως ιδιοκτητίας άγροτικών κτημάτων άναγκαστικώς άπαλλοτριωθέντων ύπό τής τέως Ιταλικῆς Διοικήσεως (περίπτωσης β') και έν τέλει (περίπτωσης γ') εις άκτήμονας ή άνεπαρκώς άποκατεστημένους γεωργούς.

Έν ύψει τού ότι διά τών διατάξεων τού άρθρου 16 τού ύπό κρίσιν νόμου ρυθμίζεται τó περί οϋ ή περίπτωσης α' τής παραγράφου 1 τού άρθρου 6 τού ως άνω Νόμου θέμα και δοθέντος ότι ή διάταξις τής περιπτώσεως β' τής αύτης παραγράφου, κατέστη άνενεργός, λόγω παρελεύσεως είκοσιπενταετίας από τής ισχύος τής, είναι δε δυνατή ή εις τούς αυτοκαλλιεργητάς τέως ιδιοκτητίας διάθεσις τών περι ών ή περίπτωσης αύτῆς (β) εκτάσεων, (αίτινες ανήκουν εξ άπαλλοτριώσεως εις τó Δημόσιον), κατά τά ειδικότερον ύπό τής προτεινομένης διατάξεως όριζόμενα, ύπό τήν πρόσθετον προϋπόθεσιν ότι οϋτοι είναι και κάτοικοι τής περιούχῆς ένθα ή ύπό διάθεσιν εκτασις, κρίνεται έπιβεβλημένον όπως καταργηθῆ όλόκλη-

ρος ή παράγραφος 1 του άρθρου 6 του Α.Ν. 1546/1950. Επίσης δέον όπως καταργηθούν και οι υπόλοιποι παράγραφοι του άρθρου τούτου, καθ' όσον, διά της προτεινομένης διατάξεως, όρίζεται ότι ή διάθεσις των εκτάσεων εις τους δικαιουμένους χωρεί κατά τας διατάξεις του 'Αγροτικού Κώδικος, ρυθμίζοντος και πᾶν σχετικόν θέμα μέχρι και τῆς εκδόσεως του οικείου παραχωρητηρίου. Ειδικώτερον διά των διατάξεων του άρθρου τούτου θεσπίζεται, υπό την επιφύλαξιν των όρισμών του άρθρου 16, ότι αι παραμένουσαι εις την κυριότητα του Δημοσίου καλλιεργήσιμοι εκτάσεις, τίθενται εις την διάθεσιν τῆς Διευθύνσεως Γεωργίας Δωδεκανήσου προς αποκατάστασιν άκτημόνων καλλιεργητῶν, τούτο δέ υπό την προϋπόθεσιν ότι αι ύπ' όψιν εκτάσεις δέν παρουσιάζουν δασοπονικήν σημασίαν περί του όποιου άποφαίνεται σχετικῶς ή υπό του άρθρου 122 του 'Αγροτικού Κώδικος προβλεπομένη 'Επιτροπή και δέν κέκτηνται ή κατά βεβαίαν πρόβλεψιν δέν δύνανται ν' άποκτήσουν οικοπεδικήν αξίαν, προϋπόθεσις ταχθεΐσα κατά παγίαν νομολογίαν του Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας.

"Άρθρον 18.

Αι διατάξεις του άρθρου τούτου είναι μεταβατικαί και αναφέρονται εις τὰ τῆς τύχης των ενώπιον τῆς οικείας 'Επιτροπῆς 'Απαλλοτριώσεων έκκρεμῶν αιτήσεων, περί παραχωρήσεως εις τους ενδιαφερομένους εκτάσεων κατά τὸ άρθρον 6 παράγραφος 1 του Α.Ν. 1546/1950.

"Άρθρον 19.

'Επὶ τῷ τέλει τῆς ταχείας προωθήσεως του σοβαρωτάτου έργου τῆς αξιοποιήσεως των δημοσίων κτημάτων, τῆς εκκαθαρίσεως των έκκρεμῶν κτηματικῶν υποθέσεων και τῆς ἐν γένει προστασίας τῆς ιδιωτικῆς περιουσίας του Δημοσίου και των κοινοχρήστων παραλιακῶν εκτάσεων, διά των διατάξεων του Ν.Δ. 342/1969, ὡς τούτο ἐτροποποιήθη διά των Ν.Δ. 843/1971 και 1201/1972 και του Ν. 152/1975, παρεσχέθη ή δυνατότης προσλήψεως ἐπὶ σχέσει ιδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ, περιλαμβάνοντος μεταξύ άλλων και τρεῖς (3) πολιτικούς, μηχανικούς δύο (2) ἀρχιτέκτονες, δέκα πέντε (15) τοπογράφους μηχανικούς, δέκα (10) βοηθοὺς τοπογράφους και δέκα (10) σχεδιαστάς.

Βάσει των άνωτέρω διατάξεων, προσελήφθη και ὑπηρετεῖ ἤδη τὸ ὑπὸ των διατάξεων τούτων προβλεπόμενον προσωπικόν ἐκ τεχνικῶν.

'Επειδὴ ὁμως αι ἀνάγκαι τῆς 'Υπηρεσίας εις τεχνικὸν προσωπικόν διά τὴν κτηματογράφησιν των δημοσίων κτημάτων, τὴν ἀποτύπωσιν και ὀροθέτησιν των κοινοχρήστων παραλιακῶν εκτάσεων και τὴν εκκαθάρισιν των έκκρεμῶν σοβαρῶν κτηματικῶν υποθέσεων, προβλέπεται, ότι θὰ ἐξακολουθήσουν ὑφιστάμενοι εἰσέτι και δὴ πλέον ἐπιτακτικά,

καθίσταται, ἀπολύτως κατεπείγουσα και ἀναγκαία ή πρόσληψις και ἐτέρων εἰσέτι τεχνικῶν ὑπαλλήλων, ἤτοι τριῶν (3) τοπογράφων μηχανικῶν, τριῶν (3) βοηθῶν τοπογράφων και δύο (2) σχεδιαστῶν.

"Άρθρον 20.

Διά του άρθρου τούτου, προτείνεται ή κατάργησις των ἀκολουθῶν διατάξεων :

α) Τῶν παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 2 του Ν.Δ. 1154/1972, καθ' ὅσον τὰ ἐν αὐταῖς θέματα ρυθμίζονται διά του άρθρου 4 του Α.Ν. 263/1968, ὡς τούτο ἀντικαθίσταται διά του άρθρου 1 του παρόντος νόμου.

β) Τῆς παραγράφου 4 του άρθρου 65 του Διατάγματος τῆς 11/12 Νοεμβρίου 1929, ὡς νῦν ἰσχύει, καθ' ἣν διά τὴν κατ' ἀρχὴν ἐκποίησιν δημοσίου κτήματος αξίας μεγαλυτέρας των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) δραχμῶν, απαιτεῖται, ἀπόφασις του 'Υπουργοῦ Οἰκονομικῶν και μετὰ τὴν ἰσχὺν του ὑπ' ἀριθ. 704/1970 Β. Δ/τος, του ἀρμοδίου Νομάρχου. Διά τῆς καταργήσεως τῆς διατάξεως ταύτης, σκοπεῖται ή ἀπλούστευσις και συντόμευσις τῆς διαδικασίας ἐκποιήσεως των δημοσίων κτημάτων.

γ) Του τρίτου ἐδαφίου του άρθρου 2 του Ν. 3286/1955, ὡς ἀντικατεστάθη διά τῆς παραγράφου 1 του άρθρου 2 του Ν. 3800/1957, καθ' ὅσον τὸ περί οὗ τὸ ἐδάφιον τούτο θέμα ρυθμίζεται ἐκ νέου διά του άρθρου 6 του παρόντος νόμου.

δ) Του άρθρου 6 του Α.Ν. 1546/1950, διά τους ἐκτεθέντας άνωτέρω ἐπὶ του άρθρου 16 λόγους.

"Άρθρον 21.

Διά του άρθρου τούτου, ὀρίζεται ή ἐναρξίς ἰσχύος των διατάξεων του προτεινομένου νόμου.

III. Εἰς τους σκοποὺς τούτους ἀποβλέπει τὸ ὑποβαλλόμενον 'Υμῖν σχέδιον Νόμου, τὸ ὁποῖον ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν, ὅπως περιβάλητε διά τῆς 'Υμετέρας ἐγκρίσεως.

'Εν Ἀθῆναις τῇ 24 'Ιουνίου 1977

Οἱ 'Υπουργοὶ

Προεδρὶας Κυβερνήσεως 'Εθνικῆς Ἀμύνης
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΛΛΗΣ ΕΥΑΓΓ. ΑΒΕΡΩΦ-ΤΟΣΙΤΣΑΣ

Δικαιοσύνης Οἰκονομικῶν
ΚΩΝ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΕΥΑΓΓ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ

Γεωργίας
ΙΩΑΝΝ. ΜΠΟΥΤΟΣ